

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 23/2567

ว่าที่ร้อยตรี ก. ผู้ร้อง คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 คู่กรณี คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คู่กรณี
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 157

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีที่ผู้ร้องยื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่ง
องค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวยที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจาก
ราชการ มติการประชุมที่เห็นชอบให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจาก
ราชการ และมติการประชุมที่ยกอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และคดีที่
พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร ยื่นฟ้องผู้ร้องต่อศาลจังหวัดพิจิตร ขอให้ลงโทษตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 และมาตรา 91 ข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จะ
อาศัยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ร้องในฐานะ
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดในระหว่างที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่ง
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและ
องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 เช่นเดียวกันก็ตาม แต่ประเด็นแห่งคดีตามคำพิพากษา
ศาลปกครองสูงสุด ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวยที่เพิ่ม
โทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ มติการประชุมที่เห็นชอบให้เพิ่ม
โทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ และมติการประชุมที่ยกอุทธรณ์
คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ส่วนประเด็นแห่งคดีตาม
คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ร้องเป็นความผิด
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ประกอบมาตรา 91 หรือไม่ ซึ่งการดำเนินการทางวินัย
และทางอาญาแก่ข้าราชการนั้นเป็นกระบวนการที่แยกต่างหากจากกัน โดยการดำเนินการและการ
ลงโทษทางวินัยของข้าราชการมีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้
อยู่ในกรอบของกฎหมาย ระเบียบ และมาตรฐานทางจริยธรรมเพื่อให้ข้าราชการปฏิบัติราชการให้
เกิดประสิทธิภาพ รักษาชื่อเสียงและสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนต่อระบบราชการอันเป็นการ
ใช้มาตรการภายในฝ่ายบริหารตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อรักษาวินัยข้าราชการโดย
กฎหมายกำหนดให้เป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายและ
ตามที่เห็นสมควร โดยเน้นที่ความเหมาะสมในการดำรงตำแหน่งหน้าที่ราชการและการคุ้มครอง
เกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการซึ่งมีผลกระทบต่อการบริหารราชการแผ่นดิน การ
ดำเนินการทางวินัยของข้าราชการจึงแตกต่างจากการดำเนินคดีอาญาซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการ
ลงโทษผู้กระทำความผิดอาญา โดยมีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศ
ความสงบเรียบร้อยของสังคม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งโดยหลักการ
ดำเนินคดีอาญาต้องเป็นไปตามองค์ประกอบความรับผิดชอบทางอาญา และศาลจะพิพากษาว่าจำเลย
กระทำความผิดอาญาและลงโทษจำเลยก็ต่อเมื่อมีพยานหลักฐานมั่นคงพิสูจน์ได้ว่าการกระทำความ
จริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดเท่านั้น ดังนี้ แม้ข้อเท็จจริงที่ใช้เป็นฐานในการพิจารณาความ
ผิดทางวินัยและความผิดอาญาจะเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนการ
ปฏิบัติหน้าที่ของผู้ร้องในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดในระหว่างที่ไม่มีผู้

ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดเช่นเดียวกัน แต่เมื่อประเด็นในคดีต่างกันและ การพิสูจน์ความผิดที่กฎหมายประสงค์จะนำมาลงโทษในคดีอาญาและคดีวินัยแตกต่างกัน จึงไม่ใช่ กรณีที่คำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดระหว่างศาลปกครองกับศาลยุติธรรมขัดแย้งกันในคดีที่มี ข้อเท็จจริงเป็นเรื่องเดียวกัน ทั้งไม่ปรากฏว่ามีข้อขัดข้องในการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุด ของทั้งสองศาลแต่อย่างใด กรณีตามคำร้องของผู้ร้องจึงไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับคำพิพากษาหรือคำสั่ง ที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกันตามนัยมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาด อำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 ที่คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลจะ รับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้ จึงให้ยกคำร้อง

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/23/2567>